

4. Czy art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przy stwierdzeniu nieprawidłowości zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy przyjąć dopuszczenie do konsumpcji przewożonych wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy i które nie dotarły do miejsca przeznaczenia we wszystkich przypadkach, w których nie można przedstawić przewidzianego w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE dowodu całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty stwierdzonej brakującej części towaru?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG; Dz.U. 2009 L 9, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi**

(Sprawa C-65/15)

(2015/C 138/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Vito Santoro

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C 72/10 i C 77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grammi i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-66/15)

(2015/C 138/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wasmeier i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka